

UNIUREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 90 Lei
Pe jumătate 45 Lei
In America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIUREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Alba-de-jos

Director: **Alexandru Lupeanu-Melin**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 4 Lei
a doua și a treia oră 3 Lei.

Pe urmele lui Isus.

Gânduri la începutul Postului mare. — E vremea când tot creștinul să se întrebe: merge pe urmele lui Isus Mântuitorul? Ori spre întunerecul Morții?

Înainte de asta cu nouăsprezece sute de ani, departe la Răsărit a trăit un păstor sărac. Nu avea el nici casă, nici masă; dar avea douăsprezece oițe, pe cari le purta la pășune bună și le avea dragi ca lumina ochilor. Păstorul sărac puse gând de turmă mare și porni în lume să adune în jurul său toate oile cele risipite, să le unească într-o singură turmă, să le ducă la pășunea cea bună.

Numele acestui păstor a fost Isus. A pornit dintr'un sat mic, ca în nemărginita Lui dragoste să cuprindă o lume mare.

Glasul Lui senin răsuna duios prin mijlocul câmpiilor roditoare și răsbătea ca sunetul clopotului peste tărâmurile așternute în umbrele morții.

Și se dusă vestea din Răsărit și Asfințit, cât se porni mic și mare pe urmele păstorului Isus.

— „Cine ești tu?“ — îl întreba mulțimea adunată.

»Eu sunt calea adevărului și viața — le răspunse El — cel ce vine după mine nu va umbla întru întuneric.»

Și mulți, cari până atunci umblat-au pe calea întunecată a păcatelor, luară urmele lui Isus. Bogați, cu sufletul icuit între averile pământului, și cămătari, cari câștigă bani albi pe suflet negru, începură a face parte săracilor; ba unii au lăpădat dela ei toată grija cea lumescă, toată greutatea averilor, ca să poată urma mai deaproape pe Isus. — Dar se aflară și suflete ruginite în rele, suflete închinat păcatului, cari își închiseră urechile la glasul Păstorului și o luară pe altă cale, pe calea ce duce la perire. De atunci până în ziua de azi, pe două căi merge mulțimea; o parte o apucă spre dreapta și va afla mântuirea, cealaltă parte o ia spre stânga și va afla perirea...

Acum caută în sufletul tău, frate, de vezi pe care cale ai apucat... Mergi tu pe calea cea bună, după Isus, sau

ai luat calea peririi, ori doară ești un creștin, care ai merge și pe calea cea bună, dar nici de cea rea nu te-ai lăsa? Te clătești și la dreapta și la stânga, ca trestia suflată de vânt. S'au poate nici nu ți-ai dat seama până acum, că aici pe pământ ești numai un călător. Că din ziua nașterii ai pornit pe o cale, la capătul căruia nu îți va sta prânzul pe masă, ci dumneaei **Moartea** te așteaptă cu un pătuț încheiat din șase scânduri.

Da, frate, călător ești pe pământ. Străin e tot ce vezi în jurul tău și într'o zi toate le vei părăsi. Cu fiecare răsărit de soare ești mai aproape de ziua aceea, în care viața ta va apune în întunerecul mormântului. — Vei fi sărit tu multe șanțuri și părăe în viață, că poate ești ușurel, dar colo unde se gată drumul vieții este o groapă de un pas, peste care nu vei putea sări, măcar știu că-i da din mâni și din picioare, până te-or trece sudori reci.

Drumul vieții se desparte în două; cei ce duc o viață cinstită, creștinească, aceia merg pe calea luminată, pe urmele Păstorului Isus, iar alții lasă lumina și apucă pe calea întunecată a păcatelor. Aceasta din urmă duce la Moarte, cea dintâi la Viața veșnică.

Acum vezi, frate, tu pe ce drum ai apucat?

Preot Iuliu Pop.

Unde duce păcatul. Țăranul Elisie Visarescu din comuna Orăștioara de sus a fost judecat la 10 ani temniță, pentru că și-a omorât ginerele. Cum, cum nu, destul, că a isbutit să fugă din temnița din Deva. Dar în 2 Martie a fost prins în comuna sa de obârșie, legat, pus în car și dus la Orăștie. Pe drum a cerut să fie deslegat de mâni și, între cei doi jandarmi și-a spintecat foalele cu un cuțit de buzunar. Ajuns la Orăștie a fost găsit mort în căruță. Visarescu era om bătrân, de 64 de ani.

In județul Iași s'au revărsat râurile. Apele Jijiei au început a se revărsa. Comunele Costinleni și Măcărești sunt amenințate. Și Prutul amenință cu revărsare.

Cum stă Lumea și Țara.

Nu ne despărțim de Biserica unită.

Răsunet la declarația din Târgu-Murăș.

Cetind articolul publicat în Nr. 10 din 9 Martie 1924 al gazetei *Unirea Poporului* - Grăesc Mireni unde declară că sunt hotărâți să nu se despartă niciodată de Biserica română unită, și semnează un număr de 36 credincioși ai acestei sfinte Biserici, — mă alătur și subsemnatul și declar, că dacă sub stăpânirea guvernelor maghiare am fost tari și am ținut cu sfințenie la religie și Biserica noastră unită și nu ne-am spăimântat, nici nu ne-am dat îndrăcit când s'a cerut vre-o jertfă din partea noastră, tot la fel suntem și vom fi și în viitor, precum domnia străină nu ne-a putut înspăimânta niciodată, deși au cercat prin fel de mijloace doară vor putea în oareșicare chip să ne răpească credința și limba noastră strămoșască și pe care am apărut-o până acum cu sfințenie; de să va cere suntem gata să ni-o apărăm și în viitor, tot așa vom fi tari și uniți pe lângă această sfântă Biserică de care nimeni nu va fi în stare a ne despărți vreodată. — Presupunând că eventual toți Arhiepiscopii noștri ar trece la ortodoxism noi nici atunci nu ne vom lăsa, ci vom lupta din toate puterile față de toate greutățile ce ne-ar întâmpina — și nu va fi putere lumească și nici moartea, care să ne poată despărți vreodată.

Oradea Mare, 10 Martie 1924.

Plut. Brutus Pinteș.

Pacea cu Rusia..

Consfătuirea dintre România și Rusia s'a amânat din nou. E vorba însă să se țină totuși la 24 Martie n. Rușii tot caută să amâne consfăturile până se limpezesc lucrurile cu Basarabia.

Oamenii lor lucră din răspuțeri prin capitalele cele mari ale lumii împotriva României zicând, că Basarabia a fost furată dela Rusia și trebuie să le-o dăm înapoi. Dar și copiii știu, că Basarabia din moși strămoși a fost pământ moldovenesc și România odată cu capul nici că vrea să audă de nebuniile astea bolșevice, ori cât se născocorăsc bolșevicii împotriva noastră.

Basarabia a fost a noastră, dar ne-a fost răpită mișelește la 1812 și după mai bine o sută de ani de înstrăinare, la 1917, din voința întregului popor basarabean, s'a unit din nou cu pământul strămoșesc al țării mame.

Nu este putere pe lume care să fie în stare să treacă peste dorința poporului moldovean. Basarabia a fost și este a noastră ori cât vor unelti bolșevicii lui

Trotzky. România este de acum pe vecie pavăza Basarabiei și nu ne-o mai poate răpi nime.

De pe tron în pribegie.

Fostul sultan al Turciei, după ce s'a schimbat împărăția în republică, a rămas în slujba de Calif (un fel de patriarh al credincioșilor lui Mohamed).

Acum adunarea națională turcească a cerut să se desființeze și această slujbă și Califul în vreme de 10 zile să fie isgonit din țară și trimis în Egipt.

Președintele Republicii turcești, Mustafa Kemal Pașa, a spus în adunarea națională, că fosta familie împărătească nu mai poate rămânea în Turcia cea nouă. Idol al mulțimei, a fost repede ascultat. În curs de 10 zile fostul Sultan trebuie să-și vadă de drum lăsând pentru totdeauna frumoasele amintiri, pe pretini și pe cunoștii și cu sufletul măhnit va trebui să plece în pribegie din țara unde era odată mare și puternic peste întreg poporul musulman.

Frământările din Grecia.

În Grecia iar este un nou guvern. Ofițerii cari se amestecă tot mai fățiș în treburile țării au răsturnat dela guvern pe omul lu Venizelos. În locul guvernului venizelistilor, un republican: Papanastasiu, a primit să formeze noul guvern și s'a hotărât să detroneze fosta familie domnitoare și să prefacă țara în republică.

Venizelos, scârbit de aceste frământări pătimase și primejdioase poporului grecesc, părăsește iară Grecia, ducându-se din nou la Paris. Glasul său a răsunat în pustiu. Sfaturile sale au fost de prisos și; văzând, că nu mai poate răsbi cu câțiva răzvrățiți republicani, îi lasă să-și facă de cap. S'or desmeteci ei odata, dar atunci va fi târziu, însă spre paguba și nenorocul poporului grecesc.

Biserica nouă în Ulacul de Câmpie.

Ne scrie țăranul Buta Ioan din Ulacul de Câmpie, că parohienii de acolo se silesc din rășputeri să-și ridice o biserică nouă, fiind cea veche mică și nelucătoare. Oamenii din comună au și plătit aruncuri și au adunat bani frumoși. În primăvară vreau să începă clădirea. A fost un pic de neînțelegere între oameni, că unii doriau să se amâne începerea lucrărilor, dar curatorul cel nou Aron Negrușă se arată om de ispravă și e nădejde dela Dumnezeu ca temelile să se așeze în timpul cel mai apropiat. Se și caută un meșter lemnar, care se poate imbia pe adresa Aron Negrușă, în Ulacul de Câmpie.

Dumnezeu să ajute celor cu gânduri bune!

Școală de preoție pentru Negri.

Evanghelia lui Isus Hristos a pătruns astăzi la toate popoarele lumii. Călugări cucernici, ziși misionari, au răsbătut în toate colțișoarele pământului și vestesc mântuirea chiar și celor mai întunecați sălbatici. E plină Africa de misionari, sunt pline și alte ținuturi, dintre celea mai de dărtate. Sunt apostoli între Negri, sunt între Pieile roșii, sunt între mănătorii de carne de om din părțile Australiei. Nimic nu-i înspăimântă pe propovăduitorii legii lui Isus Nazarianeanul, nici sălbătăciunile codrilor, nici șerpilor, nici idolii popoarelor barbare. Ei caută suflete și se trudesc să le înalțe spre Dumnezeul cel adevărat din ceriu. Și truda lor nu este zadarnică. Mii și mii de sălbatici își părăsesc idolii și cred cu credință tare în Mântuitorul.

Mai de curând misionarii catolici americani au cerut voie dela Preasfinția Sa Papa să poată să întemeieze un seminar pentru Negrii, cari s'au botezat. Sunt atât de mulți între dânșii cei ce vreau să se facă preoți, încât e lipsă acum de o școală de preoție anume pentru fiii Negrilor.

Grăunțe sufletești.

Nu sunt toate păcatele pe o formă de mari.

Domnul nostru Isus Hristos îi înfruntă pe fariseii și cărturarii jidovilor zicându-le, la Mateiu 23, 24: „*Povăduitori orbi, cari străcurăți țăntarul și înghițiți cămila*”, ceea ce însemnă; păcatele mici voi le treceti cu vederea, iară cele mari le făptuiți mereu fără de rușine. Tot la sf. Mateiu 7, 3 zice: „*Iară ce vezi ștercul (țandăra) cel din ochiul fratelui tău, iară bârna cea din ochiul tău nu o simțesti*.” Cine nu-și aduce aminte de pilda cu sluga care datora stăpânului său zece mii de talanți și de unul din cei împreună cu sine slujitor, carele era dator slugii pomenite cu o sută de dinari? Când Mântuitorul a fost târît înaintea lui Pilat i-a zis: „*Cel ce m'a dat pe mine fie, mai mare păcat are*” (Ioan 19, 11). Din toate aceste cuvinte ale sfintei Scripturi se vede, că păcatele nu sunt pe o formă de mari și că unele se asemănă cu țăntarul, cu 100 de dinari și cu țandăra, iară altele cu cămila, cu 10 mii de talanți și cu bârna.

Un păcat cu atâta este mai mare cu cât este mai mare persoana pe care o vătămăm. Se înțelege așadar de sine, că mai mare păcat are acela care vătămă pe Dumnezeu, decât cel ce vătămă pe deaproapele. Iar de altă parte cel ce vătămă viața deaproapelui său mai tare păcătuiește decât cel ce-i vătămă averea.

Nu încape mai departe îndoială, că mai mare păcat are omul mare decât copilul, pentru că acela mai bine cunoaște ce e rău și ce e bine decât acesta. Și iarăși unui preot, învățător, curator sau crâșnic i-se socotește păcatul totdeauna mai altfel decât unui mirean, ori unui om de rând.

Care a fost oare păcat mai mare: a lui Petru, care de trei ori l-a tăgăduit pe Domnul, ori a lui Iuda care l-a vândut? De sigur că a lui Iuda, pentru că acesta n-a fost silit de nime, nici înfricat, pe când Petru, dac-ar fi spus că și el este samarinean, îndată l-ar fi înhățat și l-ar fi dus și pe el la judecată. Chiar de aceea este mare deosebire între păcatul făcut de silă și între cel făptuit de bună voie.

Precum unele boale slăbesc numai puterile trupesti, pe când altele chiar curmă viața; — așa și păcatele, unele numai slăbesc puterile sufletești, pe când altele chiar omoară sufletul. De aceea aflăm și în sfânta Scriptură atâtea pilde despre păcate foarte mari, ca alui David, și despre altele pe cari le făptuiesc chiar și dreptii și de câte șapte ori la zi, rămânând cu toate acestea drepti. Păcatele ca a lui David se numesc **păcate de moarte**, cele ca ale dreptilor **ușoare**. Cele de moarte omoară sufletul, îi răpesc adică harul sfințitor, fără de care sufletul nostru nu plătește nimica, cele ușoare îi fac numai neplăceri acestui dar al Spiritului Sfânt și de aceea, îndată ce omul își trage puțin pe samă, zice o rugăciune două, un Doamne iartă-mă i-se șterg din suflet. Dar pentru aceea omul trebuie să se ferească și de păcatele ușoare, așa cum se ferește de micile neplăceri, cari pot să vină între prietini ori între soții de căsătorie, și cari dacă sunt dese, strică prietinia ori căsnicia.

Prin păcatul de moarte ne întoarcem cu totul de cătră Dumnezeu, nu voim să-i mai băgăm în samă poruncile, îl dăm cumva deoparte din drumul nostru și-n locul lui Dumnezeu ne închinăm făpturilor și plăcerilor.

Păcatele cele mai mari sunt **cele împotriva Spiritului Sfânt și strigătoare la ceriuri**. Se numesc împotriva Spiritului Sfânt, pentru că celce le făptuiește se împotrivesc harului Spiritului Sfânt, fie că se prea increde

fie că se îndoiește în mila lui Dumnezeu, ori că se împotrivesc adevărului cunoscut, cum au făcut fariseii, ori că pizmuesc harul lui Dumnezeu pe care l-a primit deaproapele său ori că se împietrește în păcat, orică nu se îndreaptă până la sfârșitul vieții. De cele strigătoare la ceriuri după răsbunare făptuiesc celce ucid om, asuprește pe săraci, pe văduve și pe orfani, oprește sâmbria servitorilor și a lucrătorilor precum și celce face păcate ca acelea, pe cari le-au făcut locuitorii din Sodoma și Gomora. Foarte mari sunt și **păcatele străine**, adică a aceluia care sfătuiește pe altul la păcat, care poruncește altuia să păcătuiască se învoiește la păcatul altuia, ajută pe altul la păcat, laudă, taie, nu împiedecă păcatul altuia se împărtășește din păcatul altuia și nu descoperă păcatul altuia.

Să ne dăm deci bine sama de păcatele noastre, luând pe rând toate poruncile Domnului și ale bisericii și apoi toate aceste trei feluri de păcate, să le plângem cu Petru și cu Magdalena, căci lacrimile sunt cele mai puternice proptele ale noastre în fața atotmilostivului Dumnezeu.

Părintele Iuliu.

De vorbă cu oierii.

Despre călbează și vindecarea ei.

Duminecă după masă, în 2 Martie fiind timpul foarte frumos, ca de obicei, am ieșit la câmp, pe linia ferată dela gara Blaj, până la dreptul comunei Petrifalau.

Pe marginea căii ferate, un **baciu** își păștea turmușul de oi, cam 100 de oi, desfătându-se în saltul zglobiu al mielușilor. Oile țurcane de fel, erau foarte frumoase, erau bine ținute, aveau lăna până în pământ.

„Frumoase oi ai băciucule. — „Frumoase Domnule” — în răspuns baciul.

— Le-am iernat bine, căci asta-i toată averea mea, afară de o căsuță într'un sat lângă Sebeș, căci eu is deacolo, Domnule. Un ghimpe însă mă impunge în inimă.

Mă tem să nu fie pe locurile acestor călbează, rămasă de astă toamnă ca'tunci îi va de mine. — „Peaci, pe la noi, nu este călbează băciucule, îi zic eu, spre a-i mângăia. — „Ba este Domnule, este în comuna Ciufud, Biițașă-mi spun prietini. Iar în comuna **Ocișoara**, mi-a spus chiar primarul satului, chiar un prieten de-ai mei, că a tăiat o oaie și-a găsit 60—70 de fire de călbează.

Și asta te neliniștește pe D-Ta, când avem leac sigur în contra călbezi? — Știu D-le că este, și atunci, îți scoate cuțitul din șerpar și-mi zice, aicia-i, dar după leacul acesta rămâi numai cu pielea oilor.

Dupăce i-am repetat, că, da, întru adevăr este leac sigur în contra călbezi, și i-am spus în ce stă, și cum trebuie dat oilor, caprelor și vitelor coruțate: boi, vaci, bivoli, omul meu s'a înviorat, a răsuflat mai liber, pare că i-a luat o piatră de moară din spinare.

M'a mai întrebat una: cât îi de scump leacul? I-am răspuns, că 5—6 la sută din cât prețuiește o oaie, capra ori vită cu coarne.

Zicând că nu-i scump, mi-a mulțumit și ne-am despărțit. Eu m'am dus mai departe în drumul meu. Baciul a rămas cu sufletul liniștit, privindu-și cu mai mult drag oitele lui, desmerdându-le cu fluteratul lui obicinuit de a le întoarce în altă parte adăugând: bari oia, bari la auzul căroră, oitele înțelegându-l, se înșirară ca soldații la mustră, în linia dorită de comandant.

Întâmplarea de mai sus m'a făcut, ca să scriu șirele acestea despre călbează, și vindecarea ei, ca toți cei ce au vite amenințate de acest dușman de moarte, să se poată apăra de el. Despre boală și despre leac în numărul viitor. Întâlnire bună în săptămâna viitoare!

Niculae Pop,
profesor de economie.

Stârpirea omizilor.

— Și legea ne obligă să stârpim omizile. —

Cum ne apărăm contra omizilor? — Cel mai bun mijloc e adunarea cu mâna în timpul iernei, dar cel mai târziu până la sfârșitul lui Martie.

La pomii înalți ne folosim de foarfeci, iar dacă, deși am curățit pomii de omizi — pomii sunt atacați de omida fluturelui inelar și lănos, le nimicim pe timp ploios în cuiburile lor (fiindcă atunci se adună grămadă), pe vreme liniștită (dimineața) le afumăm cu pucioasă, ori le stropim cu zamă de tabac sau de piatră vânătă. În nici un caz nu ne este iertat să folosim focul, fiindcă prin asta se vatămă pomul, care poate să se și uște.

Dragii mei, omida e foarte lacomă, de-aici zicala: »lacom ca omida«, — și prin aceasta omizile sunt o nenorocire națională, cum a fost filoxera, cum ar fi peronospora (părlirea viilor) ori seceta. De aceea trebuie să stârpim ori ce fel de omidă, cu toate mijloacele, căci ori ce întreprindere, e un păcat național.

În fiecare stat din lume, unde sunt pomi și omizi, este lege, că fiecare proprietar e dator să-și curățe pomii de omizi. — Nu știu, e sau nu unificată legea aceasta la noi, pentru aceea în următoarele dau articlii de lege austro-ungari și românești, ca se ne putem conforma datoriștelor, ce avem de îndeplinit.

Ce prescrie legea veche.

Articolul de lege ung. XII. din 1894 § 50. sună: »fiecare proprietar e obligat (dator), ca înainte de creparea mugurilor, cel mai târziu însă până la sfârșitul lunii Martie; să stârpească în grădini, »măierăști«, vii, pomet, tot felul de viermi păgubitori pomilor și arborilor și să-i curățe de cuiburile de omizi, de ouăle lor, și viermii adunați, cuiburile și ouăle lor, să le ardă. Omizile, ce apar mai târziu, precum și gândacii de Mai, să se nimicească.«

»Cei ce nu vor împlini legea vor comite transgresiune (călcare de lege) și vor fi pedepsiți cu 100 cor. iar primăria comunala e dator să curățe pomii pe cheltuiala proprietarului.«

Ce zice legea românească.

Art. 32 din Legea poliției rurale, sună: »Stârpirea insectelor, pasărilor și animalelor stricătoare.«

»Proprietarii, arendașii, chiriașii și toți cei ce posedă în numele lor sau a altora, sunt îndatorăți ca până la 1 Martie (14 Martie) a fiecărui an, să ia măsuri pentru curățirea de omizi a copacilor, sau a pomilor, din curți sau grădini, iar crăcile sau frunzele cu omizi vor fi adunate și arse în localuri izolate, așa ca să nu se comunice focul.«

Art. 82 din Legea organizării comunelor rurale obligă pe primari pentru stârpirea animalelor și insectelor stricătoare.

Art. 202, din aceeași lege: »Inspectorii comunali, prin inspecțiunile ce vor face, cel puțin de 2 ori pe lună, în fiecare comună, să se asigure, că primarii au adus la îndeplinire dispozițiunile tuturor legilor și regulamentelor.«

Deci, iubii cetitori, cum trebuie să ne curățim trupul de murdărie și sufletul de păcate, suntem dator să ne curățim pomii de omizi și de totfelul de animale stricătore. Omul, care nu-și curăță pomii, face păcat întreit: Păcătuiește față de el însuși, lipsindu-se de binefacerile ce i-le pot aduce pomii; păcătuiește față de Dumnezeu, neîngrijind de darul ce i-l'a dat; păcătuiește contra statului, călcându-i legile și păgubind averea națională.

Pețelca.

Ioan Carnațiu
preot.

Știrile Săptămânei.

De știut. Când trimiteți bani la gazetă nu uitați a scrie pe cupon numărul din partea stângă a adresei. Tot așa și când ne scrieți ceva în legătură cu abonamentul.

La producțiunea teatrală aranjată de Reuniunea Femeilor Române din Blaj în seara de 8 Martie, s'au încasat: din vânzarea biletelor 6,090 Lei, suprasolvire 2,438 Lei, total 8,528 Lei. După subtragerea speselor, suma se va da pentru „Institutul Recunoștinței“ (Noua clădire a Liceului de fete din Blaj). În acelaș scop nobil Reuniunea va aranja un șir întreg de serate culturale în sala de gimnastică a Liceului de băieți. Seratele se vor ținea Duminica după amiazi.

Noue ocne de cărbuni de piatră în hotarul comunelor Lubraica și Brudsturi de lângă Jilău s'au aflat cărbuni de piatră. Ocnele s'au deschis și se lucră cu zor la scoaterea cărbunilor din pământ.

Ungurii vrea să ne scoale în cap săcuii. În vremea din urmă în părțile săcuiești ale Ardealului se svonește, că nu peste mult vom avea un războiu cu ungurii. Șpioni unguri îmbrăcați țărănește cutrieră Săcuimea și-i îndeamnă pe săcui, să se pregătească pentru aceasta și când se va auzi de izbucnirea războiului, să strice toate podurile și tunelele și să se ascundă în munți.

Bineînțeles nici vorbă nu este de războiu între noi și Ungaria. Li-ar plăcea poate ungușilor dela noi să fie, dar ar fi bătuiți din nou ca în 1919. Rugăm pe cetitorii noștri din acele părți să fie cu ochii în patru și pe agitatori să-i dea numai decât pe mâinile jandarmilor.

Si pomii au suferit în urma gerului. Ministerul agriculturii raportează, că în urma gerului cumplit de astă iarnă cam 60 la sută a pomilor au suferit, degerând. Tot asemenea și viile.

Exportul vitelor și al porcilor. E lucru știut, că îndatăce se exportează ceva, se și scumpește, pentrucă se caută mai tare. Iară vitele și porcii nu se prea căutau de o vreme încoace, fiind la vite vama prea mare iară porcii fiind opriți dela export. După mai multe plângeri ale micilor proprietari se vede însă că dl ministru s'a convins totuși că nu e bine așa și s'a hotărît să reducă vama prea mare pentru exportul vitelor și să dea voie să se exporteze și porcii. Lucrul acesta trebuia făcut mai de demult, atunci nu se întâmplă să cumpere omul vara porcul de îngrășat cu 3000 de lei, iar îngrășat gata să nu-l poată vinde nici cu 3500.

Urmarea opririi beuturilor în America. Se știe că în America nu se mai poate bea nici un fel de beutură bețivă, numai cu recept dela medic. Ei bine, într'un singur an s'au scris 11 milioane de rețete medicale, în cari se dădea bolnavilor, drept leacuri, beutură. Afară de aceea se bea, pe sub ascuns, și în America și încă mult și se beau și otrăvuri.

Americanii au ajuns acuma la părerea, că legea veche era mai bună decât cea nouă. A-nume pe care-l afla poliția beat în închidea și-l pedepsea și cu bani. Tot asemenea și pe crășmarul care-i dădea beutură.

Se bat proprietarii cu ohiriașii. În parlament se va pune în dezbateră noua lege a chiriiilor, care cam reîndreptătește pe proprietari. Și unii și alții în adunări șgomotoase și apoi se încieră pe străzi și se bat ca orbii. Dreptate nu li-se poate face nici unora nici altora, până nu se vor putea zidi case nouă. Cine zidește încă în scumpețea aceasta?

Crumpenele sunt cel mai bun nutremânt pentru găinele ouătoare. Femeile noastre se plâng iarna foarte adeseori, că găinele le sacă coșul de cucuruz. Și de fapt găinele mănăcă iarna mai mult decât folosul pe care-l aduc. Chiar de aceea e bine să se știe, că cel mai ieftin și totdeauna și cel mai bun nutremânt pentru găini este, atât iarna cât și toamna și primăvara, crumpenele (baraboi, cartofi) fierte și amestecate cu făină de orz sau de ovăs. Oamenii învățați spun, că după crumpene găinele ouă cu mult mai bine.

Se desființează sedriile orfanale.

Guvernul are de gând să desființeze sedriile orfanale din Ardeal. Ar fi mare pagubă aceasta, pentrucă s'au dovedit de foarte bune.

Cel mai murdar sat al lumii. În Asia este un sat cu numele Phari-Jong, sat zidit înainte cu 500 de ani. Acest sat are cam 200 de colibi. Când s'a clădit acest sat, colibele stăteau afară din pământ, acum sunt îngropate de tot în murdărie, pentrucă locuitorii acestor colibi au obiceiul că-și îngrămădesc tot gunoiul și tot felul de murdărie înaintea ușii. Cu vremea grămezile de gunoi le-au crescut peste cap. Azi nici coperișul caselor nu se mai zărește. Ulița satului duce peste coperișele caselor. Oamenii acestui sat nu se spală niciodată. Putoarea e așa de mare, încât omul străin nu poate trăi nici un ceas în satul acela. Și aceasta nu e poveste, este tristul adevăr, pe care ni-l spun niște oameni învățați cari au avut de lucru în părțile acelea.

Iară ne omoară cametele. Înainte de războiu plăteam, dacă luam dela vre-o bancă bani împrumut, camătă 8 după sută. Astăzi băncile sunt mai hrăperete decât jupânii satelor, pentrucă-ți iau fără milă 30 la sută, ba unele, mai cu samă cele ungurești, 5 lei la lună după fiecare sută, adică 60 de lei la an.

În forma aceasta însă băncile iar ne vor aduce la sapă de lemn și moșiile noastre vor ajunge iară să fie vândute cu doba. O gazetă a băncilor din Ardeal „Revista economică“ dela Sibiu, face următoarea socoată. Dacă cineva ia astăzi împrumut 1000 de lei cu 20 de procente și, neputând plăti cametele la vreme, se roagă să-i adaugă și cametele la capul banilor, după doi ani datoria sa ar fi de 1728 lei, după 4 ani de 2074 lei, după 10 ani 6192 lei, la 20 de ani 38 de mii 390 de lei, la 40 de ani 1 milion 466 de mii 124 de lei.

Iată pentruce ar trebui să vină guvernul și să oprească această cămătărie, că dacă nu, vom ajunge în curând iară la sapă de lemn, iară speculanții vor fi boieri. Dar când e vorba de a apăra țara speculanții știu cum să se învârtă, ca să nu fie trimiși în linia de bătaie, iar noi mergem cei dintâi în foc.

S'a înecat între sloi. Corespondentul nostru din comuna Cinci, județul Alba inferioară, ne scrie următoarele: Lăutarul Ilie Zoltan din satul nostru — întorcându-se Luni, în săptămâna trecută, dela o nuntă de peste Murăș, fiind seară, până să vie luntrașul să-l treacă râul, a lunecat de pe țârm și a căzut în apă, că era ospătat. Apa la țârm nu e afundă și el, în loc să se întoarcă la țârm, a dat să se urce pe un sloi de ghiață ce avea înainte. De pe sloi a lunecat însă și a apucat într'un vârtej. Simțind că se cufundă, țiganul a început a striga: »Vai, dragi copiii mei!« Și s'a înecat. În ziua următoare a ieșit întreg satul să-l caute, dar fără ispravă. Numai cetera (vioara) îi plutia printre sloi. După nenorocitul lăutar au rămas patru copii, cari sunt foarte măhniți dimpreună cu mama lor. Ei au rămas pe drumuri. Tatăl lor hodinește sub ghiață. A dus cu dânsul și banii câștigați la ospăț, preț de-un pur gal. — Iată ce face beutura!

De ce n'avem stupari?

Nu cunosc o altă ființă mai folositoare, mai eficientă și mai ușor de ținut ca micuța albină. Nu îți găsești păreche în lumea întreagă. Avere mai mare ca albina abia pot afla pentru ori și care plugar. Și cu toate acestea românul are așa de puține albine în gospodăria sa. Plugarul nostru n'o iubește, n'o prășește și să ferește de ea, ca de un dobitoc netrebnic și fără folos. Mare e însă folosul lor. Patru coșnițe aduc ori și când și între ori și ce împrejurări atâta venit, cât aduce un iugăr de pământ bun. Patruzeci de coșnițe aduc deci venitul la o moșie de 10 iugăre, iar 100 de coșnițe cât o proprietate de 32 iug., cât o eclezie. Și cu toate acestea așa de puțini stupari avem. Stuparii de român din câte un județ îi poți număra pe degetele dela mână.

Fiecare om așa de ușor ar putea așeza în grădina sa și o stupină. Zece coșnițe le poți așeza pe un loc de mărimea unui strat. Ce frumos ar sta coșnițele și înșirate de-alungul și sub streșina gardului. Cu toate acestea stupinele și stupii lipsesc în gospodăria plugarului. Pricina e că nu iubește albina. Nu vrea să știe, că și ea e dobitoc ce să ține de gospodărie. N'a învățat s'o iubească de copil mic, din școală; nu-i cunoaște viața, folosul, prășila și, crescut în credința, că e o muscă rea și veninoasă, nu vrea să o aibă în jurul casei. Ce n'a învățat a iubi ca copil, nu vrea să țină nici ca bărbat. Dacă vrem să avem bărbați stupari, trebuie să-i împretinim cu stupăritul deja ca copii.

Comitem greșală mare, că nu lăsăm copiii să se apropie de coșnițe, înfricându-i că îi împung albinele. Albina își cunoaște dușmanii, ea nu împunge fără pricină. Ea are atâta pricepere, încât cunoaște că un băiat nu e dușmanul ei umblând liniștit în jurul coșniței. Ea cunoaște pe cei ce o iubesc și se interesează de ea cu bunăvoință. În loc de a înfrica copiii, trebuie să-i îmbărbătam, trebuie să-i îndemnăm să se apropie de albine, dar să le spunem, să se poarte serios, liniștiți, păstrându-și sânge rece și să nu facă mișcări pripite. Să nu se teamă de împunsături. Nu e nici o primejdie în împunsătură, că formalinul ce să varsă în trupul omului prin acul albinei e un leac folositor. El curăță sângele de multe boale și vindecă reumatismul. Trebuie să dădăm copiii la bărbăție și răbdare. Împunsătura nu pricinuește dureri așa de mari, încât să nu se poată obicinui cu ea. Pe încetul se obicinuește sângele cu veninul de formalin și nu se mai umflă nici locul de împunsătură. Durerea e de durată scurtă și apoi totul a trecut.

De nu ne vom obicinui copiii la bărbăție în fața albinei, nu ne putem crește stupari. Cel laș și fără vlagă, fuge de albină, se teme de acul ei, deși-i place mierea. Din acesta nu va eși stupar, aibă el cunoștinți cât de mari și câștige-și coșnițe cât de multe. Curaj trebuie și în stupărit. Toți stuparii mari au trecut prin proba aceasta în copilăria lor. Ei de mici au învățat a iubi albina, de mici au cunoscut-o. Ca copii au început a lucra în stupină și a se deprinde cu împunsăturile de albină. Urme despre aceasta avem și pe satele noastre, unde mulți stupari de azi se numesc între săteni de Ioan Petri stuparului. Pentru familiile acestea stupăritul e ceva de nedespărțit de gospodăria lor. Până când nu ne vom obicinui copiii și tineretului cu albinăritul, nu vom avea stupari.

Cinstea ce o facem copiilor noștri, să nu fie tabachere, ceasuri de buzunar ori alte podoabe, ci să fie o coșniță cu albine. Ce bucurie vor avea ei când în vara primă le va roii. În anul al doilea pot avea 4 coșnițe. În 5 ani pot atinge numărul de 20 de coșnițe. Douăzeci de coșnițe de prășilă reprezintă deja un capital frumos. Ce mândru va fi copilul cu averea aceasta și cât interes i va purta! Va începe a ceta cărți, a cerceta stupinele din jur și cu băetul crește alături și stuparul. Viața sa întreagă nu se va despărți de albinărit. Se va nizu a fi nu numai prășitor de albine ci și exploatator. Adevărat stupar.

Așa se cresc stuparii! N'avem stupari, că nu nii creștem.

Stuparul Gavril.

Cărți nouă.

Au apărut!

Din viețile Sfinților vol. I. Spre Emaus, cu numeroase ilustrații, de Mih. Sădoveanu și D. D. Pătrășcanu. Prețul Lei 50 ediție vel. 35 ed. pop. De vânzare la principalele librării din țară.

Redactor responsabil IULIU MAIOR.

Convocare.

Subsemnații prin aceasta convocăm pe foștii membri ai societății române gr. cat. de ajutor și cultură

S F. M A R I A

din Cleveland Ohio, la

adunarea generală de constituire și reorganizare

ce se va ținea în Blaj la 23 Martie 1924 orele 10 cu următorul program:

1. Deschiderea adunării.
2. Hotărâre cu privire la înființarea societății.
3. Desbaterea statutelor.
4. Alegerea organelor.
5. Eventuale propuneri.
6. Sfințirea steagului.
7. Inchiderea adunării.

Blaj, la 5 Martie 1924.

Ioan Burnete, Vasile Lupean, Iacob Muntean din comuna Roșia, Achim Lața, Nicolae Prihoi, Nicolae Lața, Vasile Velicea, Ioan Rus, Gherasim Roșca, Iacob Verza, din comuna Luncă, Achim Vintilă și Ioan Coțofan din comuna Soroștin.

La biserica parohială gr. cat. din Blaj este vacant postul de

Cantor.

Doritorii de a ocupa acest post se vor prezenta în persoană la Oficiul parohial gr. cat. al Blajului alăturând la rugare diploma de cantor. Postul se poate ocupa numai decât.

Salarul după invoială.

(27) 1-3.

Un motor de benzin de 3 puteri, potrivit pentru strun de lemn, soaloag, circular, ori pentru dobă de îmblătit, care cură jos, vinde:

(26) 1-2

Emeric Mayer, Blaj.

Altoi de vie

cei mai buni și din cele mai alese soiuri, se găsesc în toată vremea la

(15) 3-4 Curtea mitropolitană din Blaj
Nimenea să nu-și facă vie până nu vede pipinierele Curții mitropolitane din Blaj

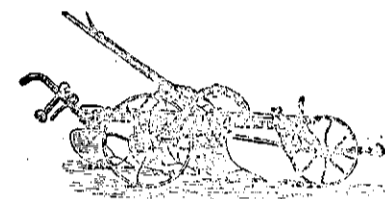
Fabricație de Unt.

La Lăptăria din Veza, se pregătește zilnic și se află de vânzare

„Unt de masă presat”
cu cel mai ieftin preț de zi.

(13) -5

M. LELUȚIU.

FRĂȚI
ȚARANI

dacă vreți să aveți
pluguri, mașini de sămănat
și de săpat

bune, ieftine și garantate, căutați
:: cu încredere atelierul d-lui ::

ȘTEFAN PUIA

17 (5-7)

BLAJ, Strada Regina Maria.

Vite de vie altoită.

Nimenea să nu cumpere altoi până nu va cere catalogul nostru bogat cu varietățile pentru toate regiunile României întregite. La cerere catalog gratis dau

Frății Butariu,

pepinieră de viță altoită și proprietari de viță în podgoria Aradului, Ghioroc — jud. Arad.

Feriți-vă de samsari, căci
: ce e bun nu e scump. :

Informațiuni primiți dela Dl

IOAN PUȘCĂȘ

(15) 3-6

primarul Blajului.

RECLAMA

:: este sufletul comerțului ::

CEL MAI NIMERIT RĂSPUNS

al gospodinei cruțătoare și inteligente, la dese încercări de a i-se recomanda un alt adaus la cafea, este: »nu vă mai obosiți! ... căci eu rămân tot la cel prețuit de atâta vreme». — Eu îmi prepar cafeaua tot numai cu »VERITABILUL FRANCK». — »Numai pe acela să mi-l dați.